

forandres. Det kan gjerne være, at Ulemperne paa den modsatte Side blive større. Dertil kommer saa en anden Ting, som jeg vil bemærke, og det er, at vi maa huske paa, at naar man taler om en Tingenes Tilstand, forveksler man i Reglen den retlige og den fattigste Tilstand. Navnlig her, hvor vi have med disse Forhold mellem Egtefæller at gøre, maa vi erindre, at den fattigste Tingenes Tilstand bliver altid noget anderledes end den retlige, tidt og ofte meget anderledes. Mange af de Ulemper, som man klager over, og de stærke Exempler, som man anfører, er ofte Noget, der vil ske alligevel, hvorledes man end ordner Forholdet, fordi — og jeg er her uenig med den ærede Forslagsstiller, idet jeg ikke tror, det er anderledes nu end i gamle Dage — det altid vil gaa saaledes, at naar to Mennesker komme sammen, bliver den ene, aandelig talt, den Stærkeste og den, der i Reglen kan faae den Anden til at gjøre, hvad han vil, og jeg tror ikke, at det derved just altid er kommet an paa Næverne, som man siger. Det har vistnok saavel i gamle Dage som nu været Tilfældet, at i nogle Egtefæbter er Manden den Stærkeste, i andre Konen, og dette, at den, der saaledes er den Stærkeste i Forholdet, kan faae den Anden til saa at sige, hvad det skal være, er en Faktor, som bliver staaende, hvordan man end indretter Lovparagrafen, og den vil ofte blive Kilden til mange uheldige Følger, som ikke saa meget maa skrives paa Lovgivningens Regning som mere paa dette almenmenneskelige Forholds Regning, som man uden Tvivl aldrig kommer bort fra. Jeg vil iøvrigt kun bemærke, at jeg, som jeg har sagt, er uenig med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), idet jeg ikke synes, at det er rigtigt at gjøre Særeie til Regel, til det, der skal have Formodningen for sig, naar ikke Andet er vedtaget. Jeg maa fastholde, at jeg tror, at det er rigtigt og mest stemmende med den nu almindelige Forestilling blandt Folk, at man gjør Formuefællesskabet til Regel og det Andet til Undtagelse, men jeg skal ikke indlade mig videre herpaa, det blive vi naturligtvis ikke enige om, og det vil føre os meget vidt at gaa dybere ind derpaa. Jeg vil kun fremhæve en faktisk Oplysning om Noget, som de Herrer maaste ellers ikke vide, og det er, at Egtepagters Afslutning er meget i Tiltagende. For blot saa meget som en halv Snes Aar siden vare de forholdsvis meget sjældne. Der kunde være en 12—14 om Aaret til Konfirmation i Justitsministeriet, hvilket er overordentlig Lidt sammenlignet med Antallet af Egtefæ-

ber. Men nu er Antallet steget meget betydeligt, der sluttet langt flere, skjøndt det naturligtvis altid bliver Undtagelsen. Jeg tror nok, at der i denne Tiltagning af Egtepagter ligger et Bevis for, at Folk meget godt vide, at man kan gjøre det; det er ingenlunde almindeligt, at Folk tro, at der absolut skal være Formuefællesskab. Jeg tror nok, at Befolkningen i det Hele veed, at man kan afslutte Egtepagter og derved forandre det. Jeg skal fremdeles med Hensyn til disse Egtepagter gjøre en anden Bemærkning, som mulig kan interessere, og det er, at Flertallet af Egtepagter afsluttes ikke imellem Folk, der har betydelig Formue. Man skulde jo tro, at de i Reglen afsluttedes mellem Egtefæller, af hvilke den ene eller muligvis Begge indbragte en større substantiel Formue i Egtefæbter, men det er ikke Tilfældet. Flertallet af Egtepagter afsluttes mellem Folk, der egentlig ikke have Noget, eller temmelig Lidt. De fleste afsluttes i saadanne Tilfælde, hvor Folk gifte sig, der ikke have Andet, end det Udbyr, som Konen indbringer i Egtefæbter, og de gaa ud paa at gjøre dette Udbyr til hendes Særeie, naturligtvis for at bevirke, at Kreditorerne ikke kunne tage det, i Fald den Næringsvei, som Manden har i Sinde at slaa ind paa, skulde falde uheldigt ud. Jeg anser ikke dette for saa ubetinget gavnligt, idet jeg tror, at mange af disse Egtepagter ere ikke skrevne for Andet end for at bedrage Kreditorerne, og jeg kan derfor ikke betragte det som i og for sig heldigt, men lobligt er det naturligtvis. Jeg tror altsaa ikke, at det mangler paa almindelig Viden mellem Folk om, at man kan afslutte Egtepagter, naar man vil, og derfor tør man ikke gaa ud fra, at mange Egtefæller føres ind i Formuefællesskabet og de Virkninger, det har, uden at vide, hvad det er, de gaa ind paa. Det kan gjerne være, at det senere i Egtefæbter stiller sig saaledes, at den ene eller den Anden siger: Havde jeg vidst det, havde jeg baaret mig anderledes ad, men det vil altid være Tilfældet, at man ikke altid er saa klog forud som bagefter.

Leth: Det var kun en Bemærkning fra det ærede Medlem for Rjøbenhavns 7de Valgkreds (Halkier), som gav mig Anledning til atter at begjære Ordet, som jeg kun skal benytte i Korthed. Det ærede Medlem mente, at efter 700 Aars Retsudvikling var Kronen nu endelig sat paa dette Forhold, som her omtaltes, idet det var ordnet paa den Maade, det nu er ordnet. Det kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem i. Jeg finder ikke, at Retsudviklingen